

UTASSY JÓZSEF

Haiku

*Megöregedtem.
Nekem immár Isten is
előre köszön.*

Az öregség előszava

*Ráncok,
homlokom gondolat jelei –
redők,
táncotok a tűnődés tengertánca,
vigasztaljátok a maga elé
meredőt,
ráncok,
rovátkák,
redők,
nagy szemem égajlát övezők,
szarkalábaktól kékellő mezők,
végül is:
megkövezők!
mert árulók vagytok ti mind,
az elmúlás besúgóí,
mosolyomon mosolygók,
kémei istennek,
pokoli pribékek - - -
ráncok,
mindentudók,*

miket nem ért az ifjú
partján a tünődésnek,
csak nézi a tengert,
nézi,
szemei tűzben égnek,
sejti csak hatalmát
a legöregebb vénnek - - -
ráncok,
úrbeliek:
görbe terei
az örök mindenségnek!

Nyugdíjasok háza

Napok, napok, öregítők,
elmúláshoz szelídítők,
olykor olyan kurták vagytok,
megmérni két pillanat sok,
néha meg egy nap oly nehéz,
emészteni év is kevés;
napok, napok, öregítők,
elmúláshoz szelídítők,
szürkék, ködösek, álmosak,
deresek, jégvirágosak:
vacog a ház, a kert hóvert,
kötöd a gyapjú pulóvert,
kesztyűt, sapkát, puha sálat
vejednek meg unokádnak;
napok, napok, öregítők,
elmúláshoz szelídítők,
józanok és mámorosak,
virágportól záporosak:
kerted körbe dongó döngi,
méh a kökörcsint köszönti,

ülsz nyugágyadban és nézsz,
vidít minden, amit észlelsz,
az is, ahogy valahonnan
két szerelmes darázs loppal
piros pokrócodra pottyan;
napok, napok, öregítők,
elmúláshoz szelídítők,
villámosak, mennydörgősek,
szivárvánnyal viselősek,
s a hirtelen csöndben, mintha
szólongatnának az ősök - - -
napok, napok, öregítők,
elmúláshoz szelídítők,
tudom, nehéz, nagyon nehéz
mellen a fej, ölben a kéz,
nem érdekel már, mi újság,
kihull kezedből az újság,
szemüveged szomorúság,
s míg pilládra száll a szender,
mormogatod magad elé:
istenem, mi is az ember,
istenem, mi is az ember! –
áldott, ki magában beszél,
zenél neki a kert, zenél,
megpecsételni a múltat
köré piros lombok hullnak:
de boldog is, jaj, aki él!
ül a szomorúfűz alatt,
zizegteti haját a szél,
zizegteti haját a szél.

Vacsora az udvaron

*Mondd, hova tűnt kezed
Vacsoracsillaga?*

*Holdam tányérjával
Terítesz meg, mama.*

*Zeng a csönd. Hallani,
hogy Isten orgonál.*

*Fejünk felett brong el
egy nagy szarvasbogár.*

*Serceg serpenyődben
a paprikás pörkölt,*

*amíg hűl: megleled
nekem a kis Göncölt.*

*Dereng a domb, a hegy,
Már minden szilvakék.*

*Eb tutol. Valakit
magához int az ég.*

*Egy szerelmes legény
megy az úton, dalol:*

*ezer csókot kapott
cserébe valahol,*

*és most félistennek
véli ifjú magát!*

*Jó éjszakát, mama.
Mama, jó éjszakát.*

A magány nagyasszonya

A magány nagyasszonya vagy, anyám!

*Angyal vihogja körbe házadat,
török a cserép, hull a vakolat,
meglátogat a kémény is talán:*

a magány nagyasszonya vagy, anyám!

*Róka huncutolja el tyúkjaid,
hajnalkiáltó kakasodat is,
úgy élsz faludban, mikéntha tanyán:*

a magány nagyasszonya vagy, anyám!

*Ellened hízik patkány és görény,
egérlyuk ásít a falak tövén:
vigyázzák álmodat, mint hajdanán - - -*

a magány nagyasszonya vagy, anyám!

*Időd ki tudja még mit tartogat?
Ha lefut egy csillag, ülsz, varrogatsz,
összeférceled feslett éjszakám.*

a magány nagyasszonya vagy, anyám!